

λαξα ἑμαυτὸν τῆς περιττῆς ἐνοχλήσεως, προκειμένου περὶ τοιοῦτου ποιητοῦ, νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας καὶ μικρολογίας, καὶ συνεπῶς νὰ ὀμιλήσω καὶ περὶ τῆς γλώσσης του. Γλῶσσα εἶνε καὶ πρέπει νὰ εἶνε μία διὰ τὸν ποιητὴν, μία διὰ τὸν συγγραφέα: Ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας αἰσθάνεται ἑαυτὸν δυνάμενον νὰ ἐκφράσῃ τὰ διανοήματα καὶ τὰ συναισθήματα αὐτοῦ, ἀκριβῶς, ἐναργῶς, ζωντανῶς καὶ ἰσχυρῶς ὡς τὰ ἐσκέθη, τὰ ἠσθάνθη, καὶ νὰ μεταδώσῃ αὐτὰ ἀπαράλλακτα καὶ εἰς ἄλλους, νὰ κάμῃ καὶ ἄλλοι νὰ τὰ αἰσθάνουσι ὡς αὐτός. Τώρα ποῖον ἰδίωμα θὰ τοῦ χροσημεύσῃ πρὸς τοῦτο, πῶς θὰ τὸ μεταχειρισθῇ, ποῦ θὰ εὐρῇ τὸ ὑλικόν του, πῶς θὰ τὸ διαπλάσῃ, εἶνε ἰδική του δουλειά, τί μὲ μέλει ἑμένα, μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον, δευτερευούσης σημασίας, ἃς κάμῃ καλὰ ὁ ἄνθρωπος. Ἦμπορεῖ νὰ μὲ κάμῃ νὰ συγκινηθῶ, νὰ εὐθυμίσω, ν' ἀνατριχιάσω, νὰ ἐξαρθῶ, νὰ σκεθῶ, ν' ἀγανακτήσω; Ἴδου τὸ ζήτημα, Ἀμλέτοι! Τὸ ἐκατάφερον; Εἶνε συγγραφεύς, εἶνε ποιητής. Δὲν τὸ ἐκατάφερε; Κάμνει καλὰ ν' ἀδράξῃ γρήγορα τὸν πέλεκυν τοῦ ξυλοσχίστου ἢ τοὺς χαλινούς τοῦ ἀμαξῆ. Τὰ λοιπὰ εἶνε λογοκοπήματα μωροσόφων, σχολαστικῶν, ἀνικάνων ἢ δημοσιογράφων ἐν ἀπορία θέματος. Δὲν ἠξέρω τί ἐννοεῖται κοινῶς διὰ τῆς λέξεως «ἐθνικὸς ποιητής», διότι ἐν Ἑλλάδι αἱ λέξεις ἔχουν συνήθως πολὺ διάφορον σημασίαν ἐκείνης ὁποῦ φαίνονται. Ἄλλ' ἂν εἶνε τυχὸν ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνομαι ἐγὼ κ' ἐκφράξῃ τὴν ἰδέαν ποιητοῦ ἐρμηνεύοντος γεγονότα, αἰσθήματα, σκέψεις, πόθους ἢ ἀντιλήψεις προσιδιάζοντα γενικῶς εἰς τὸν λαὸν χώρας τινός, δημιουργοῦντος τύπους ἢ εἰκόνας ἀποδιδούσας κατὰ τὸ δυνατόν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ζωγραφίζοντος τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἀληθῆ, ἀκριβῆ καὶ κυριωτέραν αὐτῆς ἐννοίαν ἢ ὑπὸ τὰς μᾶλλον ἀξιολόγους αὐτῆς φάσεις, παριστῶντος καθόλου τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ τούτου, ἐν γλώσσῃ οἰκείᾳ ὅσῳ τὸ δυνατόν πρὸς τὴν πλειονότητα αὐτοῦ, πολὺ φοδοῦμαι ὅτι ἡ δάφνη τῶν πλείστων ἐκ τῶν σφητερισθέντων μέχρι τοῦδε τὸν τίτλον τοῦτον πρέπει ν' ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸ κεφάλαιον τῶν διὰ νὰ κοσμήσῃ τὸ μέτωπον τοῦ κερκυραίου.

✱

Ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, διὰ μεγάλων πινελῶν καὶ εἰς ἐντυπώσεις πεταχτάς, χωρὶς συστηματικότητα καὶ τάξιν, αὐτὸς εἶνε ὁ νεογέρων ποιητής, περίεργος τῶν σημερινῶν γραμμάτων τύπος, ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφερόμενος φυσιογνωμία, μορφή ἢ ὁποία πρέπει νὰ ἐλκύσῃ τὰ βλέμματα, καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ βιβλίον του, μελωδικὸν κελάδημα αἰθνήδιον, ἀπρόοπτος πνευματικοῦ κάλλους λαμπρῶν, αἰσιωτέρου ἴσως μέλλοντος πρόδρομος παλμός. Ὅπως ἄλλως καὶ ἂν κριθῇ καὶ ὅ, τι ἄλλο καὶ ἂν λεχθῇ περὶ αὐτοῦ, ἀξίζει νὰ τὸ διαβάσῃ ἢ νεολαία ἢ ἑλληνική, ἢ ἀπόβλακουμένῃ ὁ καταβολῆς ἔθνος δι' ἀναγνωσμάτων ἀναξίων ἑαυτῆς, ἢ εὐρισκομένη ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῶν ἀληθινῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων τῆς πατρίδος τῆς. Ἀξίζει νὰ τὸ διαβάσῃ οἱ οὐλεμάδες τοῦ τύπου, οἱ ἐκδίδοντες καθεκάστην φετφάδες περὶ φι-

λολογίας, περὶ ποιήσεως, περὶ γλώσσης, περὶ ἐπιστήμης καὶ περὶ παντός ἄλλου, ὡς νὰ μὴ τοὺς ἐθῆσανεν ἡ πολιτική. Ἀξίζει νὰ τὸ διαβάσῃ προπάντων, καλὰ-καλὰ καὶ πολὺ-πολὺ, οἱ κἀτισχοι ἀντιγραφεῖς τοῦ Κοππέ, οἱ ὄχροι παππαγάλοι τοῦ Μπαμβίλ, οἱ ἀναιμικοὶ συληταὶ τοῦ Συλλῦ-Πρυδῶμ, οἱ ἀνοστοὶ καὶ ἀνάλατοι πῖθηκοι τοῦ Χάινε, — οἱ στιχουργοὶ τῶν πλατειῶν καὶ τῶν φαλήρων ἢ οἱ ὀγκανίζοντες μῦμοι τῶν Ῥδελίων καὶ τῶν αἰθουσῶν. Ἡ δὲ νεοελληνικὴ ποίησις, ἃς ἐτοιμάσῃ ἐν τῷ μεταξύ, διὰ τὸν ἀγνωστον αὐτὸν τῆς Κερκύρας πρεσβύτην, ἀλλὰ πραγματικὸν ποιητὴν, θέσιν εἰς τὰς καλλίστας τάξεις τῆς, . . . ἂν ἤμπορῇ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἀπὸ τὸρα ἔχει τὰ ξείρις.

Μιχαὴλ Μητσάκης

ΟΛΑ Τ' ΑΓΑΠΑΓΑ

Τὰ μάτια σου τὰ γλυκερά,
Ξανθὴ μου, πόσο τ' ἀγαποῦσα,
Ὅταν γεμάτ' ἀπὸ χαρᾶ,
Γλυκὰ νὰ λάμπουν τὰ θωροῦσα.

Καὶ τ' ἀγαποῦσα πειὸ πολὺ
Σὰν ἐβλεπα στὰ δάκρυά σου,
Νὰ δύν' ἢ ν' ἀκτινοβολῇ
Κάθε σου πίκρα καὶ χαρὰ σου.

Ἀγάπαγα εἰς τὴ γλυκεῖα
Νὰ βλέπω πάντοτε ματιὰ σου,
Κάθε σου πίκρα μυστικῶς
Ποῦ δὲ φανέρων' ἢ λαλιά σου.

Ἀγάπαγα τὰ μυστικὰ,
Τὰ σιγαλὰ λαλήματά σου,
Ποῦ ἐφανέροναν γλυκὰ
Τοὺς πόθους καὶ τὰ ὄνειρά σου.

Ὅλα τ' ἀγάπαγα θερμά,
Μὲ πύρινον τὰ βλεπα πόθο . . .
Τώρα περνεῖς πάλι σιμά,
Μὰ τίποτα πλέον δὲν νοιώθω.

Ἐν Μανουήλ.

Θεόδ. Βελλιανίτης.

ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Ἐ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του, μὲ τὸν μανδύαν ἀνερριμμένον πρὸς τὸν ὦμον, ὁ δὸν Μανουήλ, νέος ἱππότης, ἐλθὼν εἰς Μαδρίτην διὰ νὰ ἰδῇ τὰς ἐορτάς, αἵτινες ἐδίδοντο ἐπὶ τῷ βαπτίσματι τοῦ ἱνῆντου Βαλθάσαρ, ἐπλανᾶτο νύκτα τινὰ μόνος διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ἔχων κατὰ πάντα τὸ ἦθος εὐπατρίδου ἐξεληθόντος εἰς ἀναζήτησιν ἐρωτικῆς ἢ πολεμικῆς περιπετείας, ὅτε, ἐξαφνα, μία γυνή, μελανὰ ἐνδεδυμένη, καὶ σκεπασμένη ἐντελῶς τὸ πρόσωπον, ἐξώρμησε τῆς θύρας παρακειμένης οἰκίας, τρέχουσα δρομαίως, ἔσπευσε πρὸς τὸν δὸν Μανουήλ, καὶ τῷ εἶπε:

— Κύριε, ἂν εἴσθε, ὅπως φαίνεται, ἱππότης εὐγενοῦς καὶ ἀνδρείας καταγωγῆς, θὰ σώσετε μίαν εὐγενῆ κυρίαν, τῆς ὁποίας ἀπειλεῖται ἡ τιμὴ καὶ ἡ ζωὴ! Ὁ σύ-

ζυγός μου ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ εὐρῃ, σχεδὸν ὀλόγυμνον, εἰς τὸ σπῆτι ἐνός τῶν φίλων του, τὸν ὁποῖον ζιλευεῖ, ὀλωσδιόλου ἀδίκως. Μόλις ἐπράθθασα νὰ φορέσω τὸ ἐπανωφόρι μου καὶ νὰ ριθῶ εἰς τὴν σκάλαν. Ἀλλά, μὲ παρακολουθεῖ! Διὰ πάσης θυσίας, κρατήσατέ τον! Διότι, ἂν μὲ συλλάβῃ, δὲν θὰ γλυτώσω οὔτε τὴν ἀτιμίαν οὔτε τὸν θάνατον!

Ὁ δὸν Μανουήλ ἀπεκρίθη ἀπλῶς:

— Σινιόρα, φύγετε ἥσυχος!

Καὶ ἐνῶ ἡ κυρία ἀπεμακρύνετο ἐν τάχει, ἐστρατοπέδευσε ἐμπροσθεν τῆς θύρας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐδράδυνε νὰ ἐξορμήσῃ ἀνὴρ λίαν τεταραγμένος καὶ ἀρκετὰ δύσθυμος, ἂν ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ κρίνῃ ἀπὸ τὰ παράφορα κινήματά του καὶ τὰς βλασφημίας, ἃς ἀνεμάσσα.

— Ἴππότη! εἶπεν ὁ δὸν Μανουήλ, προχωρῶν πρὸς τὸν νεύλυδα καὶ χαιρετῶν αὐτὸν μετὰ βραδυτάτης καὶ τελείας ἀδρότητος· ἀφίχθεῖς πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν εἰς τὴν Μαδρίτην, δὲν νομίζω παράξενον ὅτι ἀπεπλανήθη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἦτις εἶνε τόσον μεγάλῃ ὅσον καὶ ὠραία. Θὰ καταδεχθῆτε λοιπὸν πιστεῦω νὰ μοῦ ὑποδείξετε τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Βερναρδίνου, ὅπου ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ περιμένωμαι ἀπὸ πρόσωπόν τι λίαν εὐμενῶς διατεθειμένον πρὸς τὸν δοῦλον σας, καὶ τὸ ὁποῖον μοῦ ὑπεσχέθη ἀπόψε εἰς τὸν περίπατον διὰ σημείου δι' ἃ μοῦ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρόν της μόλις ἡ παιδαγωγός της κοιμηθῇ.

— Ἀφῆσέ με νὰ περάσω! Βλέπετε πολὺ καλὰ ὅτι βιάζομαι! ἐκραύγασεν ὁ ἄλλος.

— Δὲν βιάζομαι κ' ἐγὼ ὀλιγώτερον ἀπὸ σᾶς· διότι ἐκείνη, ἦτις μὲ περιμένει, ἔχει τὰ ὠραιότερα μάτια τοῦ κόσμου. Ἀλλά, ὡς φαίνεται, θὰ σᾶς εἶνε δυσάρεστον νὰ μοῦ παραύχετε τὴν ἐκδοῦλευσιν ταύτην προκειμένου περὶ ἐρωτικῆς ὑποθέσεως. Δὲν ἤμπορῶ παρὰ ν' ἀναγνωρίσω καὶ νὰ ἐπαινέσω τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων σας καὶ εἶμαι καθ' ὅλα διατεθειμένος νὰ συνάψω φιλίαν πρὸς εὐπατρίδην τόσον ἐνάρετον. Ἄς μὴν ὀμιλοῦμεν πλέον περὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Βερναρδίνου! Τοῦλάχιστον ὅμως, θὰ ἔχετε ἐλπίζω τὴν καλωσύνην νὰ μὲ πληροφορήσετε διὰ ποίου δρόμου θὰ ἤμποροῦσα νὰ ὑπάγω εἰς καμμίαν ἐκκλησίαν ἀξίαν λόγου διὰ τὰ ἅγια λείψανα τὰ διατηρούμενα ἐν αὐτῇ. Θὰ περάσω προσευχόμενος τὴν νύκτα, τὴν ὁποίαν εἶχα τὴν κακὴν σκέψιν ν' ἀφιερῶ εἰς ἐνασχολήσεις ὀλιγώτερον θεαρέστους.

— Ἄμε στὸ διάβολο! Καὶ ἀνοιξέ μου τὸ δρόμο! . . .

— Ἀλλὰ πῶς λοιπόν; Δὲν θὰ ἤμπορῶ νὰ κάμω ἀπόψε οὔτε τὴν προσευχὴν μου οὔτε τὸν ἔρωτα; . . .

— Μὰ τὸν ἅγιον Ἰάκωβον! ἐδόνησεν ὁ σύζυγος, ἔξω φρενῶν, σὺ μὲ περιπατίζεις!

— Εἰς προσοχὴν! εἶπεν ὁ δὸν Μανουήλ. Ἄν εὐρισκόμην εἰς τὴν θέσιν σας θὰ τὸ ἐννοοῦσα γρηγορώτερα . . .

Τότε, ἐτράβηξαν τὰ σπαθία. Καὶ ἡ μονομαχία ἤρχισεν, ὠραία μὰ τὴν ἀλήθειαν, μὲ τοῦ χάλυθος τὰς τριγμῶδεις προστριβάς καὶ τὰς ὀφείας συγκρούσεις καὶ τὰς ἀστραπὰς τῶν ξιφῶν ἐν τῇ νυκτί. Μονο-